

V pozadí majestátní hora Matterhorn

Kempování v německém poli

„Na Matterhóóóóórn!“

Když se rok s rokem sejde, je tu opět nutkání dobýt nějaký obtížný cíl. Vzhledem k tomu, že nejsem turista, vodák ani horolezec, volím jako prostředek k takovému činu objekt mně blízký – starý motocykl. A čím starší, tím lepší. Ten můj byl vyráběn v roce 1904 v Ústí nad Labem, s plochým řemenem, bez převodové skříně a spojky poskytoval výkon plných 2,5 koně. A nestačí-li výkonově, musí se přišlápnout, v kopcích řádně.

Je polovina srpna a přemýšlím, kam se vydat. Zvažuji Slovensko, lákala mě však tvrdší zkouška – západ. Jazyková bariéra nedovoluje vydat se jen s pár eury v kapse, ale mít pro každý případ alespoň vlastní střechu nad hlavou. To však znamená

naložit na stroj hromadu zavazadel. Ale kam s nimi?

Jako cíl jsem zvolil mystickou horu Matterhorn, tam jsem ještě nebyl. Začínám základní údržbou stroje – kontrola ložisek kol, výpletů, vůlí v řízení, řemenů, řetězů...

Spacák mám, kupuji nafukovací karimatku a malý stan. Pro lepší kontakt se světem volím zakoupení telefonu s velkým displejem, internetem a nainstalovanou navigací. To však znamená přibalit ještě záložní zdroj o kapacitě 18 Ah a malou nabíječku. Celkem bratru 25 kg! Vezu svého Javůrka do dílny a zhotovuji speciální nosič na míru. U Pavla Jelínka jsem se na jeho esce zhlédl v proutěném košíku, který kupuji v OBI.

Je sobota 17. srpna, vyrazím! Beru to kolem Vltavy na Hlubokou, kde si ve známém veteránském kempu Křivonoska řízkem dobijím značně zdevastované svalstvo. V podvečer si v šumavských kopcích u zapadlé chaloupky kamaráda dávám pod dřevěným korýtkem na Adama menší očistu. Jediná žárovíčka, živená pouze slunečními kolektory a akumulátorem, ohromná pec, voňavá polívčička – no prostě balzám pro duši. Navíc když Jirka předčítá Hrabalovu povídku „Jak jsem se učil jízdě na motocyklu“. Před odjezdem ještě letujeme první defekt nádrže, povolil nýt vnitřní vzpěry.

V Horní Plané se převozníkem nechám přenést přes Lipno a hurá do Němec. K Passau to jde po parádních silnicích hezky zvlněnou krajinou, kolem Dunaje je to nuda. Večer jsem si za Plattíngem uprostřed polí našel menší lesík a postavil stan. Pravda, vedle kukuřice, chutnající dozajista „krvelačným“ divočákům, se mi moc dobře nespalo.

Ráno mám během hodiny vše sbaleno a mířím k Landshutu. Prvně se dávám do hovoru s místními: „Guten Tag. Bitte, Apatika?“ Koukají na mě, jako bych spadl z Marsu. Zabralo to až na kulhající ženskou, která zřejmě obchod s ohromným nápisem APATIKA zrovna navštívila. Vesele

Osmnáct krásných dnů na trase dlouhé 2438 km

U Jirky na Šumavě

V Holzkirchenu kupuji nový falcák

se rozpovídala. Když vidím její pravici mávající západním směrem, tak jsem samozřejmě všemu hned porozuměl. Pohotově vznáším dotaz: „Ein km?“ Docela jsem se i trefil. V apatyce si tří kolena a rameno a usměvavá lékárnice mi podává voltaren a pár obvazů. Venku se poprvé na mé cestě rozprší, dvě hodiny zevlují pod stříškou a po přeháňce vyrážím. Ujedu asi pět kilometrů a zase se schovávám, pak natahuji nepromok a v dešti se po rovině zmůžu jen na pár kilometrů po rovině. Řemen neskutečně klouže i po přešponování. U malé samoty mi poskytuje azyl dřevěná chaloupka zastávky autobusu. Mraky po celé obloze nevěstily nic krátkodobého, tak se tu uvelebují i se strojem. Rozvěšuji mokré hadry, připraven nevylézt aspoň dva dny. Smrdí to tu však hrozně. Měl jsem za to, že je to vevnitř prochcané, ale když jsem si šel do kilometr vzdálené benzínky nakoupit, pochopil jsem. Hned vedle byl prasečák. Stojím v otvoru domečku jako panáček předpovědi počasí už třetí hodinu a zjevně mi to nevadí. Vždyť nikam nespěchám. Na očistu mozku je to ideální.

Najednou se to na západě začalo trhat a během hodiny už zase svítilo.

K Erdingu to vesničkami podle cedule celkem zvládám, kolem Mnichova to však s neposlušnou navigací a množstvím objížďek drhne. K večeru mám problém s ubytováním, nějak mi nechtějí rozumět. Ani dva penziony nestály o moje eura, a tak mě zachránil až hotýlek za 55 v Landshamu.

Dopoledne na mě v Holzkirchenu už čekají s novou přední pneumatikou. V tamním Oldtimerreifen totiž už řadu let nakupuji falcáky a cestu sem jsem měl v plánu. S obouváním mám zkušenosti, ale byl jsem zvědav, jak k tomu přistupují „odborníci“. Když jsem viděl trojici zápasících, vyhrnul jsem si rukávy a trochu je zaučil.

Odtud vyrážím na Bad Tölz a na jih k jezerům. Cedule Achensee, tak to tam seknu a za hodinu je tu Rakousko. Chtěl jsem spíš doprava na Neuschwanstein, ale jinak je mi to fuk, tak to беру na Innsbruck. Menší zajíždka a nocuji v přepychovém kempu motorkáře, který mi hned předvádí vlastní cestopis o cestě do Austrálie a zpět.

Za 16 eur veškerý komfort s teplou sprchou a restaurací.

V Innsbrucku s množstvím semaforů jsem si zacvičil – vždy na stojánek, rozšlapat a při zelené drc a do pedálů. Někdy se mi nechce, tak to řížnu zleva, zprava, až jsem sebou (opět) na šikmém obrubníku seknul! Menší trapas, poté, co se čumilové vyměnili, brzo vyprchal, utřel jsem kaluž oleje, srovnal řídítko a dal si menší pauzu. Za hodinu už uháním okreskami vstříc strmým dobrodružstvím. Třicet kilometrů jemným stoupáním, oběd pod slunečným, pak zase stokrát vpravo, vlevo... A šlus. Už nemůžu, motor žhne, lýtka bolí. Stavím stranou a dávám konečně menší „alpskou“ řemenici. S ní jsem se do sedla Kühtai 2020 m. n. m. nakonec v podvečer vydral. Asi tři kilometry jsem to však, vždy od patníku k patníku, s vypětím všech sil tlačil. Nádhera! Jak já to nenávidím a zároveň miluju! V sedle byl volný hotýlek. Pravda, bez teplé vody, ale bodnul.

Punťa svítí a krásnými serpentínami západním směrem, v údolí plném motorkářů a zoufalých cyklistů, to na městečko

Bad Tölz

Nad Innsbruckem sedlo Kühtai

Rakouský pasoucí se koník

Výhled u městečka Oetz

Serpentiny nad krásným Andermattem

S domorodci v italské části Švýcarska

Javůrek občas zmokl

Oetz pěkně jede. V marketu kupuji ovoce a vteřinové lepidlo. Nádrž zase na dvou místech prosakuje, tak Javůrka na mírném svahu klopím, bolavá místa šmirgluju a několikrát polévám lepidlem.

Poté sjíždím k Landeku na arlberskou magistrálu. V obchodáku kupuji černé džínsy – na voltarenem mazaná kolena balená obvazy totiž neustále fičí. Chtěl jsem se Arlbergu vyhnout cestou vlevo na Sant

Moritz, ale navigace mě tam nechtěla pustit, tak byl Arlberg zdolám i z opačné strany (vloni s Hošťou od Paříže). V pozdním odpoledni sjíždím do kempu v Bludenz a podle doporučení manželky peru spodní prádlo, pak jdu do hospody na večeři. Najednou zpoza stolu vyskočím a v předklonu se se zatnutýma zuby snažím korigovat křeče v obou nohách. Přichází zvědavý číšník, tak pohotově „Bitte zaaaaahlen“ a pak se šourám přítkokem z lokálu.

Lichtenštejnsko je po pravici opravdu preek. Jedeme si to širokým údolím, asi 50 kilometrů, na alpskou řemenici rychlostí asi 28 km/h. Při vyšších otáčkách boky nádrže ukrutně vibrují, a jak dobře předvídám, nebude se jí to líbit. Od Tamins se to konečně pořádně zvedlo. Krásné horské vesničky a řádně nebezpečné tunely. Začíná přeháňka, tak se schovávám u pumpy. Benzín je tu kolen 45 Kč/l, oleje 350 Kč/l. Při čepování vždy tak dvacet minut posečkávám, než válec vychladne, nerad bych jim to tady při cákanci na výfuk vyhodil do povětří. Koukám v navigaci po kempu,

Gottard ve výšce 2106 m zdolán

Snad mi nezačnou hořet brzdy

Chudák: zadní kolo

Alpy v vyhlídce Gornegrat 3098 m. n. m.

a tak přímo zde v Sumvitgu sjíždím pouze 500 metrů k potoku.

Tak už mám za sebou prvních 1000 kilometrů a mířím k dalšímu dvoutisícovému sedlu Piz Calmot. Odpočívám u hromady dřeva, na kterém suším propocené svršky, a přichází starší člověk s loveckým psem. Jsme v italském kantonu Švýcar, tak se není co divit, že pán nerozumí jedinému německému slovu. Dozvěděl jsem se, že je horským průvodcem a nedávno zde vedl i českou družinu. Do sedla mi zbývá 16 klasických alpských krkolomných traverzů. Při následném sjezdu se otevírá nádherné údolí ukrývající malebné městečko Andermatt. Každou chvíli zastavuji a kochám se pohledy na majestátní velikány, blankytnou oblohu a sytou luční zeleň údolí. Silnici protíná strmá železniční trať s co chvíli hučícím červeným vláčkem. Andermattem plným turistů to, hledaje benzínku, беру navdokrát. Ve Švýcarsku, ale nejen tam, je velmi málo klasických křižovatek, prosazují se pohodlné rondely, které Javůrkovi velmi svědčí. Stačí zhodnotit provoz a s menší korekcí rychlosti se člověk bez zastavování v pohodě zařadí.

Stoupám údolím k Hospentalu, kde se musím na chvíli ukrýt před deštěm. Koukám, že pokud to nyní vezmu trochu zajížděnou, mohu se utkat s „Liebischovým“ průsmekem Sant Gotthard ve výšce 2106 m. n. m. Neváhám ani vteřinu. Po zdolání sedla začíná pršet. Standardně převlékám propocené „dres“ a pod stříškou vyčkávám na zlepšení počasí. Po neblahých zprávách turistů, že se nad Alpami prosazují dešťové mraky, věc konfrontuji s internetem. A opravdu, oblačnost v okruhu 200 km se nedá vyhnout. Pojedou-li na jih proti směru mraků, tak je dříve minu, navíc až k Belinzone cca 100 km je to stále

z kopce. Natahuji se do nepromoku a vydávám se vstříc dešti. Po dvou hodinách sjezdu čepuji v Airolo. Širokým údolím pokračuji k Morascu, pod nímž boční skaliska svírají říční tok načervenalými rozeklanými skalisky. V hlubině se valí řeka mezi včera spadlými balvany, nad ní moje úzká cesta a ještě nad ní železnice. To vše přetíná ze skalních děr ústící moderní dálniční koridor. Každou chvíli mizím v tunýlku či pod převisem. Rád bych něco vyfotil, ale zastavit zde nejde. A když přece, tak plochost fotografie nedokáže zdokumentovat trojí rozměr tohoto prostoru, navíc doplněný hukotem peřejí. Přestože, nebo i právě proto, že poprchává, je tato pasáž nejsilnějším zážitkem celé expedice.

Rychlostí 20 km/h se šourám „italskými“ obcemi, až zastavuji u hotýlku. Jako většina staveb hezky mírně ošuntělá, ledabyly zanedbaná, no jako mnohde u nás doma. Cena 65 Fr. je však srovnatelná se špičkovým hotýlkem v Německu. Mám chuť na pořádnou flákotu, tak v překladači překládám aspoň kuře. Pochopil jsem záhy, že maso se dnes neservíruje a že musím být vděčen za na zakázku připravený mletý holandský řízek s pomfrity. Pokojíček jako klíčka, WC na chodbě, okno zabedněné, peřinka v délce 150 cm.

V následujícím pěkném dni směřuji na Belinzonu s nějakou starou pevností na návrší, pak projíždím kolem jezera Maggiore a tepoucím městem Locarnem. Stokilometrový úsek po Brigue mohu pro svou neobyčejnou pestrost přírodních krás všem vřele doporučit. Začínáme ve strmých stoupáních městečka Intragna, kde si dávám pohárovou pauzu. Před odjezdem se pouštím do opravy šlapky, která se přestává točit a tvrdě drhne. Zjišťuji, že kuličky vnějšího ložiska opustily svoji pozici a těsnají se

Javůrek u cedule – do Zermattu zákaz vjezdu

Krásné staré domky s kamennými střechami

Západ slunce u Ženevského jezera

Viadukt poblíž Belfortu

u osičky šlapky. Pomocí alkaprenu je lepím na své místo v ložisku, pak se zdá být vše v pořádku. Kraťounké serpentiny s úzkou, místy rozbitou silnicí se vinou prohrátým zalesněným údolím nad říčním tokem v délce desítek kilometrů. Scénérie končí u benzínky s tlustou usměvavou černoškou, kde se opětovně osvěžuji nějakou dobrotou. Následně mě „vítá“ čtveřice italských karabiniérů. Raději zpomaluji a čekám na pokyn. Smějí se, a tak jsem i já v klidu

V mnoha kempech snad žijí lidé trvale

Šlapka stále zlobila...

a po chvíli vyrážím do Itálie. Cesta vede nahoru a dolů údolními s bujnou vegetací. Začíná drobně pršet, a tak se tisknu u staršího domku, ze kterého po chvíli vybelhává stařena s hlavou až u země. Nevím, zda mě vůbec viděla, moje boty ale určitě. Pak zde na samotě zastavuje jedno a vzápětí i druhé auto. Dávám se do řeči s mladíkem, který přijíždí z Zermattu, kde jezdí s elektrovozíkem. Prý je tam hezky slunečno.

Po dešti vyrážím dál a jsem ohromen nádhernou bazilikou u městečka Re. Chvilí se zde zdržím, protože musím opět honit kuličky šlapky. S klesáním přibývá na hustotě zeleně. Když přijíždím k malebné Maseře, dostávám pořádný hlad, a tak to tu projíždím křížem krážem. Mám však smůlu, Italové o pauze nevaří!

Jedu tedy trochu bez nálady na Domodosselu. Jo panáčku, tady si musíš dávat větší pozor. Stačilo 200 metrů

Setkání s francouzským motocyklovým nadšencem

po silnici pro motorová vozidla a už mě měli. Malý byl zlý, a jakmile zjistil, že neumím ani anglicky, ještě víc se zamračil. No, nebylo mi moc fajn. Zachránil mě až ten velký, který začal toho malého chlácholit a že tedy mám uhnout na prvním sjezdu. Tak jo, sedím na stroji připraven k rozjezdu, ale policejní auto dva metry přede mnou se nechce pohnout. Když už je to trochu vyostřené, sesedám, stavím Javůrka na stojánek před nimi, šlápnu do pedálů, drenu a pod plným plynem to беру krajnicí k prvnímu sjezdu a zastavuji u skupinky starších německých motorkářů, kteří můj úprk před policajty s pobavením pozorovali.

Domodosselou jsem tak projel po dálnici. Podle internetu je to velmi staré a pěkné město s nedalekým mohutným vodopádem. Pak jsem se vydal malebným městečkem Crevladossola, zaseknutým ve strmém

východním svahu, do údolí řeky, která velikostí balvanů několikanásobně převyšovala naši Vydru. Jedeme okreskou skrz charakteristické staré vesničky, s okny krytými dřevěnými žaluziemi, až ke státní hranici. Opět zde stojí několik karabiniérů. No, bezpečněji se cítím opět ve Švýcarsku, a proto se s novou energií vydávám vstříc nějakému dalšímu sedlu. Je sedmá podvečerní, přede mnou asi dvacet kilometrů neznámého strmého stoupání, nocleh nejistý a k tomu mračna na spadnutí. Říkám si, že někam dojedu, a kdybych to na vrchol nezvládl, tak sjeďu zpět a nějak to dopadne. Dřu se jako kůň už několik hodin stoupáním, dokonce můj i nějaké ubytovací zařízení, což mi dodává úlevy, že se nebudu muset vracet daleko. Průsmyk zprovoznili nedávno, proto jeho stoupání nepřesahuje deset procent. Za tmy se tak po mnoha pauzách vyhrabávám na vrchol. Ve skoro prázdném hotýlku mi paní vedoucí, i přes již zavřenou kuchyni, připravila parádní hemenex.

Ráno se fotím u cedulí Pass Simplon 2005 m. n. m. a u klesání (pro mne to bylo stoupání) „19 km 10 %“. Začíná sešup k městu Brig, které je poslední malebnou vysokohorskou scenérií na začátku jednoho z nejrozsáhlejších alpských údolí, ústícího k ženevskému jezeru. Sjíždím až k Vispu a dávám se vlevo, opět strmým údolím k Zermattu, hlavnímu cíli cesty. Ohromné množství nákladáků, zásobujících exponované město, je nešťastné. Znalí cyklisté se tomuto údolí vyhýbají.

Po třiceti kilometrech v Täsch mě čekala konečná pro motorová vozidla bez povolení, tak se zařizuju v kempu. Německý správce byl Röslerem tak trochu v šoku a pro zkrácení dlouhých chvil jsme si i docela „pokecali“. Říkám mu, že bych byl rád, kdybych mohl Javůrkovi ukázat Matterhorn, ale do Zermattu nás nepustí. Našel mi na místní turistické mapě místo ve čtvrté zátočině místního krkolomného traverzu, odkud je na žraločí zub při dobrém počasí i vidět. Vybalím, postavím stan a vyrážím. A přestože nalahko, tak jsem to tam rval v podvečer tři hodiny. Pro mraky jsem ani nic neviděl, Javůrek se tvářil spokojeně, snad skrze mraky zaměřil svůj rentgenový pohled. Pěkně promrzlý pak na sebe hodinu pouštím vařící sprchu a zalézám do krytu. Ráno jedu jako turista s ostatními svozovým taxíkem do Zermattu. Co je staršího data, je pěkné, ale jinak jde o velké staveniště s podivnými betonovými stavbami, sklady... Avizované elektrovozíky jsou na každém kroku, jsou hnusné jak multikáry a jezdí vedle nákladních verzí jako taxíky i policie. Bylo mi doporučeno vyjet zubatku na Gornegrat. Pro člověka

z „nížin“ je pohled na velehory z výšky 3089 m. n. m. za slunečného dne velkým zážitkem. S Amiky a Japonci jsme tam čekáním na roztržení mraku nad Matterhornem strávili příjemné tři hodiny. Majestátní hora zpod mraků však vykoukla až cestou dolů – takže splněno!

Následující den pokračuji údolím směrem k Ženevskému jezeru. Docela nuda, široké vodní řečiště, po okolních úbočích úhor bez života, jen pár civilizačních měst. Zastavuji až v Sionu obklopeném rozsáhlými vinicemi. Tak trochu facku jsem dostal na centrálním rušném náměstí, kde se pod záplavou slunečníků stravuje polovina města. Svůj stroj mám při sobě a hodinu si tu dopřávám velkou pizzu. Kolem prošlo snad tisíc lidí a nikomu nesklouzl na tu věc snad aspoň trochu nevidanou ani letmý pohled, natož aby se pozastavil. Případá mi, že my, co jsme tak trochu víc na východ, jsme více emocionálnější. Mladý moderní zápaďan si starého motocyklu nevšimne a projde kolem bez mrknutí. Naopak takový mírný osuntělec, případně starší člověk, traktorista, často osamocená žena kolem padesátky, vyloudí i úsměv, pochválí boty s přilbou a na něco se se zájmem i zeptá. Extrémy však jsou. Člověk se zájmem o věc, většinou právě veteránista, je schopen třikrát předjet, zastavit a fotit, mávat jak o život, hulákat... Takovým zastavím a rád se s nimi o nadšení podělím.

U města Martigny se údolí prudce láme doprava, což nějakým způsobem ovlivňuje vzdušné proudy. Vítr je tu tak silný, že než zdolám záhyb, musím jet v neskutečném náklonu. O tom, že to není náhodný jev, svědčí vrtulové elektrárny rozestěté po dně údolí. Pro dnešek končím u Ženevského jezera, v obchodáku kupuji novou kari-matku, brýle a přední lampu a za 16 eur si stavím stan v malém rodinném kempu. Mám za to, že zde někteří, díky zahrádkám kolem bivačů, přežívají dlouhodobě. Večer trávím pozorováním plachetnic a západem slunce za jezerní hladinu.

Před Lausanne odbočuji na Oron a v zahrádce snídám. Cestou na Mouzon mě předjel mladík na upraveném bavoráku, pak opět, a už na krajnici stopuje. A že to ještě neviděl a že musím k němu, že mě zve na oběd. Tak aspoň colu. Poseděl jsem s nadšeným Francouzem, realitním makléřem, asi hodinku. Doma měl cca pět postarších motocyklů, a tak to bylo nakonec milé setkání.

Za jezerem Neuschatel to беру drobnými silničkami k francouzské hranici. S předstihem pokukuji po hotýlcích, ale když jsem dvakrát, ptaje se „Bitte Zimmer“, nepochodil, dost jsem znejistěl. Následoval zájezdní

hostinec – prý obsazeno. Poprvé vidím ceduli „Zákaz kempování“. A už je téměř tma. Stojím uprostřed lesa a koukám po nějakém plácku pro stan. Radost z toho nemám, a tak rozsvěcuji předek a pomalu jedu krajnicí. Navigace ukazuje Le Bellebue po deseti kilometrech! Jede-li auto, zastavuji. I tak na mě ale blikají. Ve tmě jak v pytli šťastně slézám u hotelu – na ceduli snad devět hvězdiček, cena 84 eura. Dotaz na „garage“ pro „alte motorrad“ je marný. Dám si sprchu a hladový v čerstvě protřepaném pulovru, levou rukou si držíce padající kalhoty, se přesouvám mezi hosty honosné restaurace. Hbitá servírka hned přikluše s jídelním lístkem. Asi deset vteřin do té francouzštiny důležité zírám, když rázně přistoupí mladík ve fraku a že už nic nevaří. Chvilí to vstřebávám a hlásím „Bier“. Poté z něj vylezlo, že snad dezert a otvírá jídelní lístek. Pohotově ukazují na druhý řádek, první se mi zdál moc průhledným. Popíjím a jsem zvědav, co mi to přinesou za hrůzu. A je to tady – mísa plná našlehané pěny politá karamellem. Jo, dalo se to. Bylo mi však líto toho karamelu, který celý stekl na okraje mísy a tam navždy přirostl. Ráno se pikolík culí, že jako motorrad viděl a že v růžku mám snídani. Snědl jsem jim na truc všechny bagety – opravdu to tedy uměj.

Dál jedu opět kousek Švýcarska, krajina jak jinak než opět krásná, a směřuji na další cíl cesty – automobilové muzeum v Mulhouse. Auta nádherná, až moc, tak mě potěšila taková nějaká šíleně hnusná poválečná červená bugatka.

Sedám na stroj a za chvíli jsem u pohodových Němců. Kemp ve Schwarzwaldském

pohoří mi sedí, je tam veselo, chutno, i teplá voda. Ráno jsem to chtěl vzít okreskama na Ulm, ale navigace nechtěla rozpoznávat silnice pro motorová vozidla, a tak jsem se ve větších městech několikrát, především v tunelech, dostal do překérných situací.

Tábořím ve velmi pěkném skalnatém údolí u Beuronu, dalšího dne pak pod Regensburgem směřuji k obrysům hor na horizontu. Myslel jsem si, že vyjedu na kopec a sjedu do Čech. Chyba lávky, Nýrsko je až za pěti masivními horami, které s posledními zbytky sil a s dvaceti pauzami na odpočinek zdolávám až za tmy. V Nýrsku, kde ustaraně sháním nocleh, nakonec usínám za 450 Kč v přepychovém apartmá penzionu.

Zbývá mi 130 kilometrů domů. Měním hnací řemenici za větší, abych uháněl rychleji a šetřil rozpadající se nádrž. Silnice samá záplata, a tak se není co divit, že u Příbrami mi kleklo zadní kolo. Osm prasklých drátů na jedné straně výpletu už bylo přespříliš. Byl jsem ještě odhodlán vyplést pár drátů z předního, ale když jsem zul zadek a snažil se povolit ozub. kolečko a kotouč brzdy, pochopil jsem bezmocnost tohoto počínání a raději zavolal ženušce.

Sumárum: Během osmnácti dnů najeto 2438 kilometrů, zdolány tři průsmyky nad 2000 m. n. m., nespočet nižších, čtyři kilogramy na váze, projeto šesti zeměmi, mimo několika přeháněk slunečno a krásně teplo, ale hlavně čerstvý vzduch, krásná příroda, sem tam nějaká ta sranda a především příjemný masochismus!

Text: Libor Marčík

Konečná – zdecimovaný výplet